

“ПОЛУ КАКО ГΙΑ ΤΙΠΟΤΑ”

ΘΕΑΤΡΟ Κ. ΑΝΔΡΕΑΔΗ

"Ενα κοινό του ἀγαπᾶ τὸν Σοίδη πριν εἶναι σύγχρονο ἔνας ἐξαιρέτο θεατρικό κοινό. Καὶ τὸ Ἑλληνικό θεατρικό κοινό εἶναι δυό φυρές ἐξαιρέτο γιατὶ ἀγάπη μὲν φανταστικὸν τὸν Σοίδη πριν. Πόσος Σαΐζεπερ ἀλλήλεια μέσω γλώσσας, διὰ τὸ 'Ονειροκράτος κακούμενον τὸ 'Πολλόν θάσσον τὸ δρεσέβιον;

•Η Κατερίνα Ανδρεάδη

σέ μια τριετία! Η «Δωδέκατη νύχτα», ό «Ρωμαίος και Ιουλιέττας τό «Όπως σάς δέρβει», ή «Στρή

κομοθεωρία ή την χαράς και της ευ-
φροσύνης του πλαστή μας. Μια
φούστας από μαθητικής υπαρξεώς, έ-
να υπουργείο μετά φυλών λουλουδί-
νες μακι και τριβολέκες, ζουν διάν-
μεσα σ' έναντρο και περγυματικήτρα
ολη τη ζωή και την ιστορία του κά-
σιουν, λαχαρόπενε γελούνε, παίζου-
νε, τουρουφίζουνται, γλυπτούνται,
όχτρευουνται και, περνώντας μπαλά
κι' δημοφρά μέσος μπάτη την έρωτική
φύλαγα, δραστελώνται την κόλαση
τού μίσους και φτάνονται τού ίσαμε τό¹
καρτερικό χάρδεμα της κρύας ταφό-
πετρας, λυτρώνυταια στό τέλος και
μάς λυτρώνων μέσα στο κύμα της
διστέρευτης μαθητικής καθαυτήν,
μέσα στην πύερ γιατί τη ζωή και για
την δημοφρά της, μέσα στην οδύσσα
και το χαρούμενο νόημα της ζωής,
οχι ίσων δηνα τη ζωμε. μα δύτις
θρόποτε νή τη ζουμε.

KRITIKO ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ x. M. K.

Οι κακωδίες του Σαΐνπηρ ο σκότωσε πάλι το Θέατρο δεδιάστηκε και μεταβολή την παράσταση μάζα δικιάς του σχηματοποιήσης βασισμένης από την θέση διδούμενης την έκφραστην άρετών της φυλής του, όπως είναι η παραδοσιακή στις ζωνωσεις και μέχρις διδούμενης έξινόπληγτες και μιητηρικές δυνατότητες μιας στέλεχα και κακοκαταγγισματικής στηριθετήσεως άποταπειρασμού στοσαγκών έκεινων που «έδινε έπιθετα» σ' έναν τετού τόπο, άλγος, οι κακωδίες του Σαΐνπηρ παρουσιάστηκαν παλιά λαγώντερες πιθανότητες έπιτυχικές διενθεύσαστος από δύος οι περιεργάτες τραγουδίες δια την πού και μονάχα με τον πόθο τους είναι σε δεσμό να συναρπάσουν τὸν θεατή. Παρέδει για τὸ τραγυκό κατόπιν μιας «Δωδακατης» τη νυχτάς που έγινε - ένα ξεράγρια σει σει κακείς την άντερτη περοστοική έμρυσης άρωματικών ήθωποιν - πειρασμόλαμα τῆς σκηνοθετικής έξινολαστικής μας κεννότητας έδω κατ

τριά χρόνια.
“Ετοί, τὸ «Πολὺ κακὸ γιὰ τίποτας
δυστέρα ἀπὸ τὸ «Οπως σᾶς ἀρέσουν,
ἔρχεται δεύτερο κατά σειρά οὐ βαθεῖ
μό ἐρμηνευτικῆς ἐπιτυχίας ὃντ’ θορεύει

Τὸ «Πολὺ κακό
γιὰ τίποτες, μιά
άνδικα δράστους,
πνικατή κώμωδα
στὸ κύριο τὸν ἀ-
ριστογρυμητὸν
τὸν γίγαντο «Ἀγ-
γελούν, δρομιστοῦ-
γενῆ, ἐξεῖ δῆλη τὴν
παιδιάτικη δῆρε-
θεια τοῦ τὴν δινοτι-
νή φευξάδαν τῶν
παρεργαθῶν ποιο-
μένα στὸ ἀπέλ-
τον τὸν νόμην περὶ ἔ-
χουσι διάκερη τὴν
ἥ χαρᾶν καὶ τῆς εὐ-
πλοκήν μας, οἱ
θρώπωνες ὑπαρξεῖ,
επιδιό ψυχῆς λοιπούνδε-
κας, λύσιν διάτ-
και πραγματικότητα
τὴν ἰτούσιν τὸν κά-
κον, γελοῦν, πάζου-
συται, ἀγαποῦνται,
αἱ περιώντας ἀπολα-
ῦσθε ὅπῃ τὴν ἐρωτι-
κὴν εἰλεόντας τὴν καλάσ-
φράνωντας ισοψε τὸ
ιδίωμα τῆς κρύσις ταφ-
νικαῖς εἰς τέλος καὶ
ε μέσα στὸ κύριο τῆς
θρώπωνος κολαστῶντας,
ἡ γιατὶ τὴ ζωὴ καὶ οὐδὲ-
νος, μέση στὸν εἰδώ-
νον νόμην τῆς ζωῆς,
τὴν δούμε, μάτ ὅπως
Ζούμε.

κο θέατρο, παραστατικώντας οεσάδα
στικά άλλας έντυμα, δείτε νά ταλά^π
ποδένεται να φέρουντας και θωιστικόντας
τας την εύλικρινέα του ον διθές σχήμα
ματωπούνεσ, καὶ σε τεχνής πρόσθια
έξεις πρὸς τὸ αἷμα καὶ τὸ
ύπουνειδόντερον εφεραστικό. Είναι τοι
Τὸ «Πολὺ κακό γιά τίτανα» δόθηκε
κε μὲνατο κέφι, μὲ ζωντανὸν μουσικὸν
ο.κ. ρυθμό, με αισθητικὴν ἐνότηταν
καὶ συνέπεια, με σκηνικὴν γοργότηταν
καὶ μὲ πηγαῖς καλευτικοῖν διάσε-
ση τέτοια, που ἔγραψε στὸ περιπτό-
ητο για ἔνα θέατρο δράση τῆς συγκα-
τημένης ανταποκρίσιης με τὸ κοινό
τάξιδιον ρεαλιστικὸν με τόσο ἀπλά-
κα χαροβενὸν ποὺ ἐπήρετο τὴν μορφή^π
ἔνους παιχνιδον περιπτολογικοῦ ἀλλά
ῶστόσσον πάντοτε παιχνιδον δέξιου καὶ
νορεψη τῇ φαντασίᾳ καὶ τὰ πρεσός προ-
σει εὐεργετικές καὶ γενναῖτα προ-
ώθησες τῆς σκέψης με τὴν υγεία τοῦ
καὶ μὲ τὴν αὐθόρητην δροσιά τοῦ θεάτρου.
Οι σκηνές ποὺ ἡ κλίκα τῶν φύλων
τῆς Βεατήνης καὶ τοῦ Εὐδόγη σηκω-
νοεῖται τὴν μάγιστρην, δόθηκε με
μια τόσον ἔγκαρδιαν ἀνθρωπία, ποὺ
ἔνα τόσον πτυχιον μπρίο, ποὺ ἀληθινόν
να δὲ θεατής δυνοτάλιθος θετει της ξεχάσεως.
Γιορδάνη διόρθω μπό χάρη, δυοφράγμα
κι' ἀπὸ ζεστήν ουπεκριτικήν έζηνταν
δα καὶ τέχην ἡ σκηνή τῆς Ἑκκλησίας
με τὸ πομπεια τὴν Ήρως.
«Ανθρεόδην σ' αὐτὴν τη σκηνή περισ-
σύτερο, με και σ' ὅλο — δόλο — ἔργον,
ΙΩΝΕΞΙΑ ΣΤΗ ΣΕΓΑΛΑ 151

"ΠΟΛΥ ΚΑΚΟ ΓΙΑ ΤΙΠΟΤΑ,"

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΛΠΟ ΤΗ ΣΕΙΡΑ 8)

στάθηκε διλήνιδα μια σπερδιώδη καλλιτέχνικα πού τό είδος της δεν έχει το πάρι του στο ζωντανό θληματικό θέατρο διν έξαιρεσι κανείς φυσικά την Μαρίνα Κοτσοπούλη που είναι πάντα ξένη από το λογαριαστό σύντομοτελέσματος και καθολικό ταλέντο δίχως προηγουμένου για την "Ελλάδα. Ο κ. Αποστολίδης μάς έδωσε έναν ξελάρτερο τύπο Εδδυγή, "Αντρας τερπέγιαν, νέκταρος, σαρκοτής και χυποιλόγος μάς εύλογην, στον κ' υποκλιτικόδη μηροστά στην άδειανονταν έρωτική φλόγα, πέρασε με διεισθωάμαστη χάρη και ζωντάει από όλες τις φάντας της ψυχολογικής καντέντας του ρόλου του, συναρπάζοντας τὸν θεατή. Αγκύρωτη διλήμνια και λυτρωμένη διπό την κατεχθλητικότητα του κακότελευνού άκεδη, μαρσιμού και τῆς σιγής που διδόχθηκε ξένη και χρόνια επίτημη σκηνή, μάς περουσιστήρικε ή δεσποινίδα Καλλυνθή στὸν ρόλο τῆς πολύπαθης Ήσσως. Η ανδρόσοη της γιομάτη μηρίου και άλληλοδιάδοσης αισθηματικό δικαιωματέβασμα την διάδεινε μιά θεατρίνη πού διαθέτει ξένη από την διμορφιά της μιών διειδογη σειράς σκηνικών προσόντων διάνυμεσα στὰ όποιας δεχορίζω τὸ θερυδό τέλυπο τῆς φωνῆς της πού δικ μπορούσε τοποθετούμενη κατέλληλα, νό τὴν καταπέδει στή σειρά τῶν καθλητρῶν ἐνεγνόν τὸν θεάτρου μας. Καλλιτέρος, ένθρακατικώτερος και πιο... περιών διπό κάθε διλήνη φορέ δ. Κ. Μαρέλης στὸν ρόλο τοῦ Ντέν Πέτρου. Είναι ένας ήθοποιός μὲ διακυψιθήτητο τολέντο πού γιατί ένας διάστημα κάποτε κινδύνεικε νά περαστούμει μέσα στά μπουλουκούσιδη συγκροτήμαστα, και πού τώρα μὲ τὴν έμφασιον που αύτή μὲ διανυγιούμεις από διλπίδια και πεποίθηση οτιγι αδιάρητης αποδούντη του και στό πλούσιο καλλιτεχνικό του έιντσιχτο. "Αν

παρακούει νά πειθαρχήσει τὸ πολεμικό θυπούλο κ. Χατζηπαπαλῆ (μαθήτης τοῦ π. Καραντινοῦ) πού πολύ γρήγορα θὰ μάς υπόσχεται ένας άριστουργηματικό καροτερίτσα.

"Η παράσταση τοῦ "Πολύ κακό γιατί θίνοτας κατά τη γνώμη μου δικτύερη διπό κάθε διπούη, διπό τὴν περιουπή «Στρίγγλα», τὸ ξαπούλικο, διποτελεῖ έναν αέσιον οἰωνό για τὴν άποκαλεσμή μισθίνεας γενεάς πότι ποιών διπό τὴν διποίαν δεν είναι διπούθινο νά ξεπρόβησε μὲ λέγη προστάθεια δράγματερα ή αντέρραση έναντι απονηρτίνων και στὴν κίλιη του δ. Κ. Καλλέργης (μαθήτης τοῦ Κούνη) στὸν ρόλο τοῦ Παπα-Φρούρια. Ήττας δι. τι. δικαστικώτερο και γιατίνιο μητρούδος ν' απατήσει κανεὶς από τὸν ρόλο του. Ρωμόδης έκαστο στα-έκαστο και γιομάτης διπό κακοκιάσθη κι εδράτηλη ξεγνωστιδ δ. Κ. Δια-μασιώτης στὸν ρόλο τοῦ διπλοίκων δικτύουμακού Κοντόβηλου, στόμηκε τὸ ποδικάρδιο καμπύλο στοιχεῖο τῆς διληγού παράστασης, γιομίζοντας την μὲ τὴν συτηριώτην ειρωτία τὸν μεγάλον ουγγραφέα, ένκλιματισμάδην και πόλυτοις είσι τὰ καθήματα. Πολὺ καλοὶ δικόμα δ. κ. Ζωγράφος στὸ ρόλο τοῦ Λεονάρδου, καὶ δ. κ. Γιολά-σης στὸν ρόλο τοῦ Αντώνιου. Ο κ. Ζωγράφος σίγουρα έχει διλα τὰ έ-φθισια γιατί γίνει ένας διξιάρτεος ήθοποιός πολύ γρήγορα. Θαμπάςα σὲ έμφασιν και σὲ χαριτωμένο πα-δέιο ή κ. Α. Λάρη στὸν ρόλο τῆς ποσηχώνας δινοιχτόκαρδης και δινοι-κονικητής έρωτικά Μαργαρίτας, δι-πος πολὺ καλή και ή δεσποινίδα Σοφίθικη στὸν ρόλο τῆς "Ορσας. Άλλά κι διλοι; οι διλοι ήθοποιοί πού κρατήσαν τὰς δεύτερους κατ τρίτους ρόλους σταθήκαν άρμονικοί κι' διειδολογού δινούντας στὴν παρά-σταση ένα διειδομάστιο σύνδολο για-μέτο διπό αιθορμησιάς καλής ποι-έτητος και εύχεια. Χαδός μου

έναν θεατρίνη μετανομάστηκε στην παρηκμασμένη σχολή τῶν κ. Κλώνη και Φωκᾶ. Ήστέρροι κανέλι με διν μάτι δινηυ-χο ποδιητά νέες φόρμες και πεν-τεικάτερες σχέδια, και διπέροχα διν δ. κ. Ζωγράφος έπιζητει συνειδήσεις στὴν παρηκμασμένη σχολή τῶν κ. Κ. Κλώνη και Φωκᾶ. Ήστέρροι καλλιτέρα είναι νά δεχτει τὴν φιλο-φρονητη τὸν χαροστηρισμού των σάν μέτρια. Αιτό διως λυτρώσει τούς δι-σταγμός του γιατί καποιούργιες και δημητηριακώτερες διανεγήτησε.

M K